

Снігами вітровінь поля відволочила

Микола Вінграновський

Снігами вітровінь поля відволочила,
Прижовклено збіліла далина —
Дніпровими високими очима
Дитинносіро глянула весна.

Весна моєї вільної надії!
Гінка тремтінь у промені дощу!
Як дні і ночі, як життя і Київ,
Тебе від себе я не відпущу.

Що буде — буде. Більше — помаленько.
А якщо ні, то висниться мені
На зорянім коні мені Шевченко,
Довженко й Київ в серці на коні.